

Hoe een ijsbeer een Eskimo-gezin redde

¶ Een zendingsverhaal uit Labrador

door

P. DE ZEEUW J.Gzn.

Toolemak was een Eskimo, die in Labrador woonde. Dat Labrador is een heel koud land in het Noord-Oosten van Noord-Amerika gelegen. Hoewel het niet zoo noordelijk ligt als Groenland is het er toch minstens even koud. Dat is een gevolg van de zeestroomingen. In Groenland komen nachten voor, waarin de zon niet ondergaat, maar er komen ook dagen, waarop de zon niet opgaat. Zóó erg is het in Labrador niet. De kortste dag duurt daar toch altijd nog vijf uren.

In dat koude land nu leefde de Eskimo Toolemak met zijn huisgezin en hij had het er goed naar zijn zin.

In den korten zomer woonde de familie in een tent aan het strand en in den winter betrok zij het winterhuis, dat van groote ijsblokken gebouwd was.

Bijna het geheele jaar bevoer Toolemak in zijn kano de naburige zeeën, om door de vangst van zeehonden in het onderhoud van zijn gezin te voorzien.

Tot nog toe had hij steeds voldoende voedsel kunnen vinden en bovendien steeds voorraden kunnen opleggen voor den tijd, waarin de zee was dichtgevroren en hij dus met zijn kano niet uitvaren kon.

Toolemak voelde zich gelukkig, want zijn vrouw en kinderen waren altijd gezond en hij zelf was ook sterk en krachtig en kon alle dagen zijn arbeid verrichten.

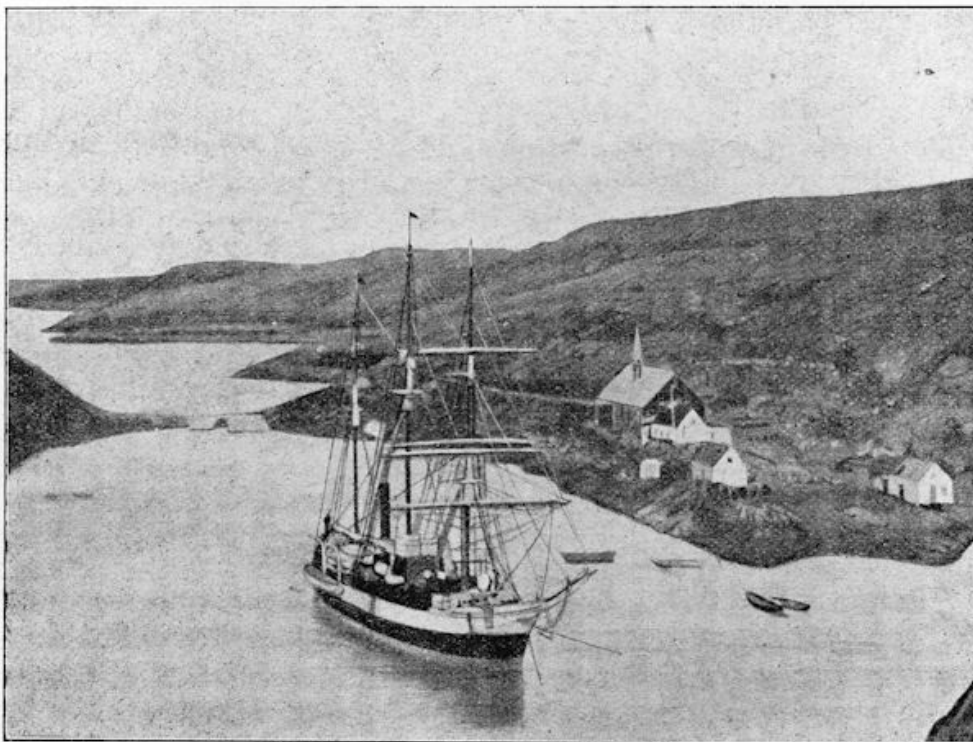
Maar er was nog een reden, waarom Toolemak zich gelukkig gevoelde.

Hij was een christen en diende met vrouw en kinderen den Heere. O, dat gaf zulk een heerlijke blijheid in zijn hart.

Vroeger was dat anders geweest.

Toen kende Toolemak den Heere niet, maar vereerde den Grooten Geest voor wien hij heel bang was. Eens echter was

Toolemak met zijn slede op reis gegaan naar Kilinek, de Noordelijkste stad van Labrador. Toolemak kwam wel vaker in Kilinek. Als hij veel zeehonden-vellen of zeehondenspek had, reisde hij naar Kilinek, om het daar te verkoopen, d. w. z. om het daar te verruilen voor dingen, die hij noodig had. Geld behoefde hij er niet voor te hebben. Wat zou hij ook met geld beginnen; in de buurt waar Toolemak woonde, waren toch geen winkels en geen enkele Eskimo had verstand van geld.

Gezicht op Kilinek, de Noordelijkste stad van Labrador. -

Nu woonde daar in Kilinek een Duitsche mijnheer met zijn vrouw en kinderen.

Het was de Duitsche zendeling Filschke, die naar het koude Labrador was gekomen, om aan de arme Eskimo's het Evangelie te verkondigen. Dat was een moeilijk werk, maar Filschke deed het met liefde, omdat de Heere Jezus het wil.

Zendeling Filschke had al verscheidene jaren in Kilinek gewoond, vóór dat Toolemak iets van hem hoorde, maar op zekeren keer, toen hij weer eens enkele dagen in Kilinek moest zijn, was hij het kerkje van den zendeling binnengestapt en had hem daar hooren spreken.

Och, wat had die Toolemak geluisterd!

De zendeling vertelde, dat de Eskimo's volstrekt niet bang behoeven te zijn voor den Grooten Geest, want dat die Groote Geest hun Vader is.

Nog veel meer had hij verteld en Toolemak had het zóó mooi gevonden, dat hij — toen de kerk uit was, naar den zendeling was gegaan, om te vragen of hij hem nog meer wilde vertellen.

Sedert dien dag was Toolemak telkens als hij in Kilinek kwam den zendeling gaan opzoeken en eens was de goede zendeling zelfs bij Toolemak in de hut geweest. Die lange reis had hij er gaarne voor over gehad.

Toolemak was Christen geworden en had zich met zijn geheele gezin laten doopen en van dien tijd af gevoelde hij zich nog veel gelukkiger dan vroeger. Zij baden nu tot den Heere in den hemel en zongen liederen tot Zijn eer en als Toolemak weer eens bij den zendeling was geweest vertelde hij bij zijn thuiskomst alles wat hij van hem gehoord had.

Nu was 't weer winter en het Eskimo-gezin leefde van den voorraad, dien vader Toolemak bijeen gebracht had. Het vroom dag en nacht even hard en de zee was al geruimen tijd dichtgevroren. Maar de winter duurde ditmaal bijzonder lang en de voorraad voedsel begon zienderoogen te slinken.

Elken dag keek Toolemak uit of de zee nog niet open was, maar de dikke ijsschotsen bleven de kust als een sterke keten omringen.

Het begon er bedenkelijk uit te zien in het Eskimo-gezin. Van lieverlede was al het zeehondenspek opgegeten en er schoot nu niets meer over om op te eten dan de kleine ruitjes van de ijshut, want die waren van walvisch-darmen gemaakt en die lust een Eskimo wel als hij honger heeft. Maar vader en moeder durfden die ruiten niet aan hun

kinderen geven, want dan zou de kou immers ongehinderd naar binnen kunnen dringen.

Zoo zaten die menschen dan bij elkander en leden grooten honger.

Telkens lagen zij op hun knieën om den Heere te smeeken hen toch te bewaren voor den hongerdood.

Het eenige wat in dit jaargetijde gevangen kon worden was een vogel, maar de kans was heel gering dat Toolemak er een snappen zou.

Toch wilde hij het eens gaan probeeren. Hij neemt zijn strikken, zijn mes en het andere gereedschap, dat hij voor de vogelvangst noodig heeft mee, en gaat naar buiten.

Moedeloos stapt hij over de stille, eenzame sneeuwvlakte voort, tot hij op een plaats komt waar hij eens een kans wil wagen.

In den vorm van een bakoven bouwt hij een soort hut, uit vierkante blokken hard bevroren sneeuw, die hij met ge oefende hand snijdt. De opening boven in het gewelf wordt met een doorzichtig stuk ijs gesloten, waarop hij zijn strikken legt, met een rood wollen lapje als lok-aas. Als hij dit alles gereed gemaakt heeft verbergt Toolemak zich in de hut, en wacht hoopvol of er ook een vogel naar binnen zal vallen.

Maar uur na uur verloopt zonder dat de gewenschte buit hem voor de voeten valt en als straks de korte dag is gedaald, keert Toolemak naar zijn hut terug, om aan zijn hongerige vrouw en kinderen te vertellen, dat hij geen voedsel voor hen heeft kunnen bekomen.

Den volgenden dag gaat hij weer met een hoopvol hart naar zijn sneeuwen val, na vooraf met zijn gezin den Heere innig om uitkomst te hebben gebeden.

„O God, gij God van Elia, zendt mij spijsze,” zoo bad hij daar straks en ook thans, nu hij over de stille sneeuwvlakte loopt, rijst dat gebed telkens op in zijn ziel.

Helaas! de Heere verhoorde zijn gebed niet, ook aan den avond van den tweeden dag keerde hij zonder eenige vangst naar huis terug. Doch nu was ook al zijn moed vervlogen. En zijn geloof ook!

Hij wilde niet meer op de vogelvangst gaan en hij wilde ook niet meer bidden. Het was toch immers duidelijk genoeg, dat de Heere zijn gebed niet verhoorde.

Den volgenden morgen drong zijn vrouw er bij hem op aan, om toch nog eens te gaan, doch tevergeefs. Toen kwam zijn twaalfjarig dochtertje naar hem toe en zeide op smeekenden toon: „och vader, ga er toch nog eenmaal op uit; wij hebben allen zoo'n honger en ik geloof vast, dat de Heere Jezus ons vandaag zal verhooren.”

Voor den aandrang van zijn kind bezweek de sterke man en hij besloot dan toch nog maar eens eenmaal te gaan probeeren of hij iets vangen kon.

Hij loopt nu naar een ander punt, waar hij nog niet eerder geweest is en bouwt daar weer een sneeuwhuis, waarna hij zich in een hoek verbergt om af te wachten de dingen die komen zullen. Hij wacht lang, doch er komt niets en de vrees bekruipt hem al weer, dat hij ook thans met leege handen naar huis zal moeten terugkeeren.

Doch wat is dat?

Opeens hoort hij een gekraak en geknerp, het gewelf van zijn sneeuwhuis stort in en iets heel zwaars ploft voor zijn voeten neer in de sneeuw.

Een oogenblik later richt die plompe gestalte zich op en de onthutste Toolemak ziet een geweldig groote ijsbeer voor zich.

Het dier is echter tengevolge van den val en van de vreemde plaats waar hij terecht kwam, geheel verschrikt en vlucht naar de andere zijde van de sneeuwhut.

Toolemak verkeert in doodsangst. Wat moet hij nu beginnen?

Hij zit met een ijsbeer opgesloten in een kleine sneeuwhut en weet niet hoe hij ontkomen zal. Als de beer straks wat van den schrik bekomen is zal hij stellig op den ongelukkigen Eskimo aanvallen en hem verslinden.

In den angst zijner ziel roept hij tot den Heere en smeekt hem te willen verlossen.

En het schijnt wel alsof de Heere nu aanstonds zijn gebed gaat verhooren, want ziet, de beer zoekt een uitweg. Hij wil weg uit dit benauwde verblijf.

„Gelukkig,” denkt Toolemak, „de beer laat mij met rust, nu zal ik kunnen ontkomen.”

De beer zoekt een uitweg en ontdekt het gat in het gewelf. Hij steekt zijn kop door de opening en nu opeens als een bliksemstraal gaat den ontstelden Eskimo de gedachte door de ziel: „dit is de spijs, die de Heere u zendt.”

In een oogwenk haalt hij zijn mes te voorschijn, springt op den beer toe en verwondt hem zoodanig, dat het dier weldra dood aan zijn voeten ligt.

Hoewel doodmoe van uitputting en vermoeienis, knielt Toolemak eerst bij het gedoode dier neer en dankt den Heere voor Zijn kostelijke uitredding.

Het uit de wonden stroomende bloed vermengt hij met wat sneeuw en smult het vervolgens lekker op. De maaltijd smaakt hem na de lange ontbering heerlijk.

Daarna trekt hij met zijn rijken buit naar zijn hut terug.

Er was vreugde in de Eskimo-woning, toen vader met den beer thuiskwam. Nu was het gezin gered.

Men had nu voedsel voor vele weken en behoefde niet bang meer te zijn voor den honger. Toen het laatste stukje van den ijsbeer opgegeten was, was de zee weer open en kon Toolemak weer als gewoonlijk er met zijn lichte kajak op uitgaan, om zeehonden te vangen.

Hij had een rijke vangst en uit dankbaarheid voor de wonderbare uitredding deed hij den mooisten rob aan zending Filschke cadeau en vertelde hem toen meteen hoe de Heere hem en zijn gezin door een ijsbeer van den hongerdood had gered.

